

2/83

"A tady ten kvíteček se děti jmenuje pomménka. Podívejte, jakou nádhernou barvu má. Roste většinou u vody. A tento kresavec je zase koníček. Je to ozdoba našich hor."

A herbář pana učitele koluje po třídě.

"Opatrně, ať mi ho nepoškodíte!"

V předposlední lavici řekla malá Hana kamarádovi:

"Víš, my chodíme s mámou a tátou na procházky do lesa. Ale, stejně ti řeknu, že ty kytičky jsou v tom lese teď hezčí... Asi proto, že jsou živé!"

"Dneska si děti povíme něco o našich denních motýlech. Přinesl jsem Vám ukázat něco ze své sbírky."

"Já, to je krása" vydechla třída.

"To jsou uželý?" Zeptala se Hanka.

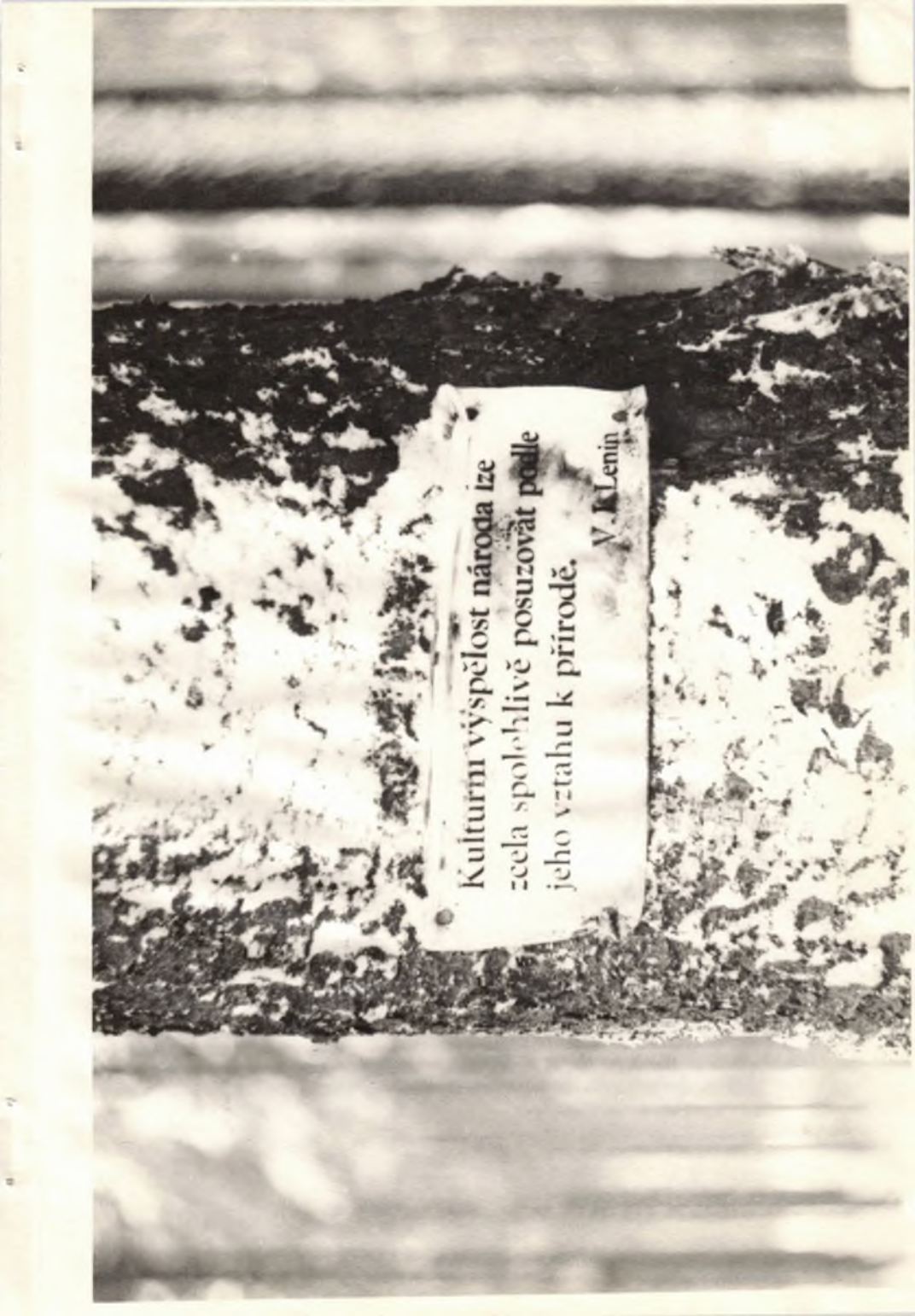
"Ne", odvětil učitel, "dooprevdičí."

"A máte rád opravdové motýly?" Otázalo se děvčátko.

"Jistě, jinak bych je nesbírel a neukazoval vám je."

"To jsem neviděla, že když má někdo něco rád, že to nejdřív musí zabít a teprve potom se z toho těší" řekla smutně holčička.

A starý pan učitel pochopil, že je v tu chvíli někde hrozně daleko...

Kulturní výspělost národa lze
zeela spolehlivě posuzovat podle
jeho vztahu k přírodě.

V. K. Lenin

Jednou vzimě jsme se toulali někde kolem Krasu a narezili jsme na takovou ceduli. Na stromě. A tak jsem si vzpoměl na ten příběh s malým děvčátkem. Problesklo mi hlavou, že opravdu výstišnejší text na té tabuli ani být nemohl. Hluboká Pravda tu stála v konfrontaci s krutou realitou. Běze zbytku potvrzovala svůj obsah na konkrétním případě. Jako ironicky vztyčený prst varování před lidskou blbostí.

Vzpoměl jsem si, že kdysi ve škole jsme se něco učili o příčině a důsledku věcí...

Kiwi

PŘÁTELSTVÍ

/ Iven Skála/

Budu ti hořkým přítelem
zde je má ruka.
Budu ti hořkým přítelem.

Potřebuješ chléb? Je ti zima?
Dám ti chléb, nalovím ti ryby, zatopím v kamnech,
připravím zásobu dřeva na celou zimu.
Dám ti ochutnat hladu i naděje.
Budu ti hořkým přítelem.

Potřebuješ havrana - varovníka na své říši?
Potřebuješ pěničku?
Budu ti havranem i pěnicí.
Budu ti hořkým přítelem.

Dám ti chléb nalovím ryby.
Ale, bude-li třeba, s nasmazením života tě vynesu
z trouchnivějícího domu hojnosti,
sbych zachráníl tvé prosté srdce
Budu ti hořkým přítelem.

Až budeš stoupat,
to pod vrcholem
přivážu ti k nohám nejtěžší závaží.
Najdu na tobě tisíc nikým nepozorovaných chyb,
vyrvu z tvého srdce všechny pocity,
všechny slova chval
sby ses cítil stále na počátku,
stále před velkým nevykonaným činem.
Budu ti hořkým přítelem.

Budeš-li klesat,
břeseno které tě tiskne k zemi, potajnu nadlehčím
Ale naoko se budu vysmívat
neopatrnosti tvé síly.
Budu ti hořkým přítelem.

Až budeš sám,
přijdu, přinesu v kapsách několik smítek tabáku
podpřu tě dobrým slovem.
Budu ti hořkým přítelem.

Když odjíždějí vlaky

Když odjíždějí vlaky a strácejí se na trati
Podivná lítost zůstává tu se mnou
Ve dne je světlo, večer se stává temnou
Je to však lítost jediná: Lítost že musím
zůstat

Když odjíždím ve vlaku když nádraží mi mizí
Zas cítím lítost, ale lítost zcela jinou
Oči mé bloudí nad krajinou
jenž připadá mi cizí.

Atak se vyhýbám nádražím. Raději zajdu k řece
Má stále volné návěští má věčně zelenou.
Sednu si na břeh a s vodou u svých kolenou
Jsem kděs daleko a zůstávám tu přece.

Děčky se plaše přitulila k māmě. Matitele prvosenek to však nedojalo. Naopak insporován tímto pohledem pokračuje ve výpočtu hříchů a žasne nad svojí vlastní drzostí, "navíc rvete prvosenky! Vite co to stojí!" A teď musím hodně vysoko, aby na tu pokatu neměli. Nemám ji nař vybrat, nejsem nijak voprávněnej. Jeden květ prvosenky jarní podle sazebníku zákona o ochraně přírody, jelikož je ta rostlina chráněna, stojí...-tak honem kolik- ... šedesát korun, pane. Muž pohlédl na ženu a žena se rozplakala. Teď jsi to přepísk, Fine. Abyste neřekli, že jsem nelida, nebudu počítat to, co netrhalý děti. Ty z toho nemaj rozum. Ale koli toho máte vy!! ukázal prstem na ubřečené zscaté stvoření, které bez chuti podváděť spočítalo kvítka. "Dvacettřít! Tak to máme třicetdvacet krát šedesát, to je , to je, to máme třináct vošmadesát. K tomu třista za auto, a je to bez dvacky sedasat! Teď dej pajda ať u sebe nemaj vejplatul! To jste si teda pomohli! Svazek šlutejch petrklíčů stojí na liscu za bāra. "Ale pane, š, lesní stráž, jistě pochopíte, že, š, momentálně tolik u sebe nemáme," k Pinově spokojenosti blekotě untrašený řidič. "Nevadí, nevadí bláholil asititel blahoskloně," tak mi dáte občanku, já to všechno sepišu, předám dál a vyřídí to a vāme příslušný nároční výbor. Jen si nemyslete že tomu utečete!" Dořal a přisným výrazem na konci a v duchu zuřil. Zatracená bezmocnost! Nač to budu všechno psāt, když to stejně nemām oznāmit kam a komu!? Udání voď vandráka. Blbost! Občanku nám pane, š, v buadě vsadu v autāku, a ořvādí si Fina stranou k autu. Fin čekā a řidič hrabe v autě. Nelejte se paneg kolipak vy z toho máte, že ste tak přísněj., ptāse trochu klidněji oriflene. Člověče co je vām po tom!? zabruší nakvašeně Fin. Já si myslím, víc jak kilo to nebude. Žejo?. Chlāpkovi zjevně otrnulo. "Občanku, občanku prosím! Bez

řečí pane, nebo chcete zařídít ještě přezkoušení z vyhlášky? Já vrčí mstitel prvosenek a převahou. "Helejte se, šéfe," vymalovává se dál ničitel, "byla by tu ještě jedna cesta..." a místo občanky žmoulá v ruce hrst bankovek. "Je to stopaššát korun..." "Člověče co si to dovoluujete já nejsem žádná šlapka, abych za pár babek...! psst, sou tu děti, skoro zprosíl muž, který se špatně vyložil Finův protest. "No tak dobře, ještě stovku," sáhá do penženky, kterou hned ukazuje, "ale víc už opravdu nemám." "Nepřipadá v úvahu!" odsekne přísně Fin, vzdorující vnitřnímu hlasu Fikajícimu-Nojo ale takhle to nebude stát ano oko... "No tak šéfe dyť jsem voba lidí, že jo, šéfe... - Neber ty prachy nemáš na to právo-hlásá svědomí a jeho opozice praví, Spíše ty než von. Koukej si to vzít! "Tak dejte sem tu občanku...! udrtil váhavě Fin a chlap mustrká do ruky hrs bankovek. "Občanku jsem řekl!" natahuje mstitel ruku s penězi k majiteli. No tak, to na něj uděláš bu, bu, bu a necháš ho beztretně běžet? Ber, to než si vzpomene, že mu neukázal příkaz, kterej nemáš. Rozkazuje vnitřní hlas a láme Finovi ruku zpět ke kapse. No tak dobrá. Protentokrát! Přistě ať se to neopakuje, říká Fin snad ještě přísně, ale červená se při tom až po kořínky vlasů. Než vyšli z poza auta byl zas v roli. Tak a hleďte zmizet! nebo to bude horší. Počkal až se rodinka nastoupí do auta. Sjeli k silnici, řidič natočil vůz do správného směru a prudkým sešlápnutím plynového pedálu zmizelo vozidlo v oblaku prachu lesní silnice. Fin si znachuceně odpliv a vracel se ke svým věcem. Zhorního cípu lesa se šinul na svůj věk poměrně rychlým krokem, starý lesník. "Co se to bylo čundráku?" Pokřikoval už z dálky. "Nějaký auto." "Jo jeden hajzl mastnej tu rval petrklíč!" "Alovil si Fin!" A co bylo?" zvědal lesník. "Havno vyhodil jsem ho!" A co dals mu aspon do drěšky?" Nedal

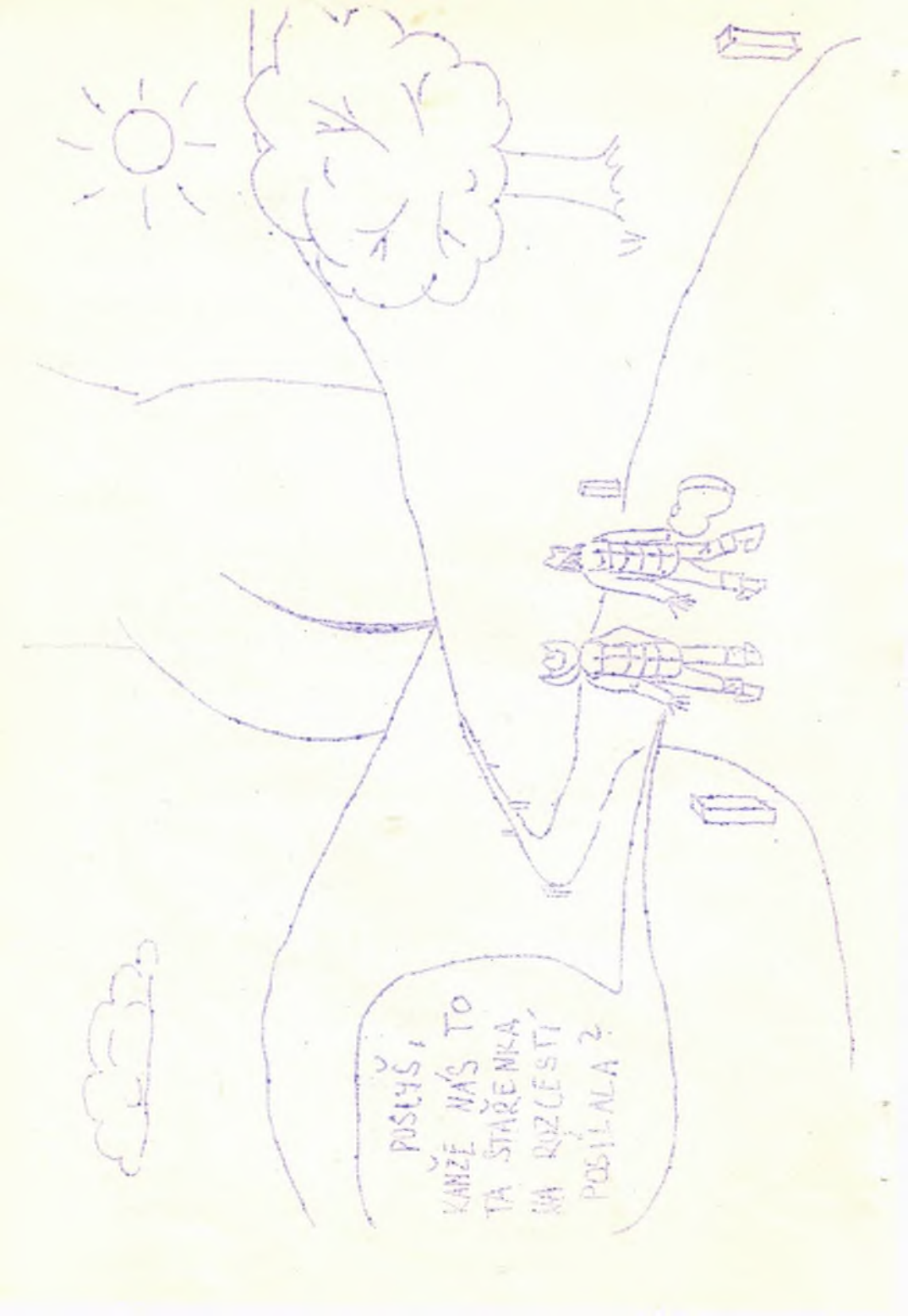
ale měl ejem..." "Tos měli" přikývl děda. "Na to já už nemám. Já je mohu honit akorát za pokuty. Fím se začal hrozně smát, ale pak vzal starocha za ramena a povídá. "Tak sebou teda houťte. Možná vám rvou kočičky dole u jezírka!" Sebral věci a škrábal se na horu. "Díky čundráku!" volal zatím hajný kvapící opačným směrem. Improvizované jarní blues mrtvých petrklíčů pomalu utichalo ve strunách kytary. "Nestojí to za fajku tabáku..." Sláně trochu usazená ze smutné melodie, sebou překvapeně trhla. "Kdo táta?" Ale houby táta... všechno. Fin si odložil nástroj a vetal. "Je ti něco Fiňičku?" snažila se k němu přitulit. "Jo! udělalo se mi blbě z těch jezevcovejch žíhal..." odsekl. Fin ať s nescyzlou neštvaností a vrazil ruku do kapsy. Prsty ztuhle a nervozně prohrabovaly chuchvalce špinavých papírků z upatlanými obrázky.

Noc jarního lesa je tichá. Jen praskot hořkých větví, jas ohně a občasné písknutí ospalého ptáka ruší její klid. Světélko cigarety se třese ve Finově ruce. Oba trepmové mládí. Křik probouzené sojky a dva tužely světly baterek prolomily ticho.

"Vaše občanské průkazy, prosím." rozkázal příslušník VB ve stejnokrójí, zatímco civilista vykazující se průkazem lesního strážce, šádl pokutu pětiset korun.

Za rozdělávání ohně, za táboření ve volné přírodě a za noční pobyt v lese.

-Cimbura

POSLEH,
KAMŽE NAŠ TO
TA STÁŘENKA
NA ROZCESTÍ
POSILALA ?

NO DOBRĚ, UZNAVÁM, ŽE PŘÍRODA MÁ SVOU INTELIGENCI,
ALE FURT NECHÁPU, CO VÁM TÍMILE CHCE NAZNAČIT!

Už zase prší, tárová střecha děsně bubnuje, kdosi tače voda ze střechy proudem. Škvírama v prknech táhne vlhká zima a igelity v oknech dělají kravál. Do toho všechno občas zarachotí hrom.

Ve srubu je šero. Žluté světlo petrolejové lampy s ním krásně ladí. Ladí s ním i barva skomírajícího ohně v krbu. Sedím tu sám. Kamarád odešel někam nakopat brambory. Bylo to včera. Nekl, že už má chleba plné zuby. Je červenec a i na Vrchovině by už mohli být brambory. A tak šel. Je to už dlouho co se nevrací. Musím ale čekat.

Poslední plamínek ohně zhasl. Zbyla jen hromádka žhavého popela. Ohen teď znamená teplo. Vlastně spíš sucho. Musí proto hořet. Oblékám nádražácký plášť a zatím suché pohory, sekera je venku. Když lezu ze srubu, prší už totiž trochu méně. Na dokonale šedém pozadí oblohy se ženou tmavější cáry mraků. Šero houstne. To už není psím počáskem. Kolik je asi hodin? Už druhý den bez slunka. Ani náznak slunka. A hodinky dosly včera ráno.

Klády u kozlíku jsou mokré, pod střížkou je už jenom hromádka polínek. Stípou se dobře a rychle. Rychle taky hoří. Musím nadělat trochu polen. Těžké mokré dřevo svírá pilu. Řezání jde pomalu, stává se. Musím ještě do lesa pro trochu chrastí. Konečně mám všechno dřevo ve srubu. Krb vychladl úplně. Lámu na jedno hromádku chrastí. Je mokré začíná hořet až po třetí zápalce. Pomalu chytají třísky. Přikládám polínka, komín začíná táhnout. Štiplavý kouř mizí, ohen hoří jasným plamenem. Konečně můžu odložit na hřebík mokrý plášť, za chvíli tu bude teplo.

Ozývá se hlad. Zásoby v polici se stenčily. Naštěstí se ke chlebu hodí všechno. Kdosi nám tu nechal dovozové rybičky v oleji. Mají pěknou barevnou krabičku. Barevnou krabičku, která se blbě otvírá. Chleba prosáklý olejem, na něm tři tělíčka mořských rybiček. Dojem správi teploučký čaj, vývar z maliní a jehličí. Tuzemský.

Venku přestalo pršet. Je tam zima. Mezi mrakama co divoko letí po obloze, se občas zabělá měsíc.

Kde je teď asi tak Pavel? Počkám. Zítra uvidím.
Studený spacák, studený, tráví jako slavník. Sunu
to všechno ke krbu. Přikládám dvě prasmolené polena.
Lezu do spacáku. Teď je u krbu teplo. Až dřevo
dohoří, bude hůř - zip od spacáku je na dranc. Po-
malu přestávám vnímat šumění lesa, praskání ohně.

Škvírou mezi prkna svítí slunko. Kres-
lí na podlaze světlou čáru. Čára je rovná. Slunko
stoupá víš a čára se začíná kroutit přes můj nos
a oči. Probouzím se. Je krásně. Je sucho a teplo.
Mokrý tráva příjemně chladí nohy. Slunko hřeje zá-
da, utíkám se opláchnout do potoka. Koušek cesty
lesem a jsem u vody. Sakra sotva vyleze slunko,
bzučí komáři. S umýváním nespěchám.

"Ahoj Michale". Vidím Pavla. Vypadá spokojeně.
Přes rameno ještě mokrou celtu. V ní pípání. Na
zádech kletr. Mokré nohavice a boty.

"Ahoj Pavle. Máš ty brambory?"

"Mám šest vajec, jedno menší kuře a kilo bram-
bor za šest korun. Sehnal jsem je až v Jihlavě.
A co ty, jak ses tu měl?"

Michal /Uherské Hradiště/

ZNÁM KŘIŠŤÁLOVOU STUDÁNKU

Ticho v tom lese
není ničím
snad jenom holubičí

Pramínek vody
na půl dlaně
jako když setřeš slzu panně
vyslyší jenom žízní laní
Před okovaným krokem lidí
se do poslední kapky stydí

Džbáněk vody živé rosy
podá jen těm
co přijdou bosi

Kutloch

UŽ ZÍTRA

Slunce mi ráno hráblo do peřin
a vytáhlo chomáč zasněných myšlenek
Musím jít tak hmatnu po krabičce pamalek
však najdu prázdný stůl -
- nikdo víc tu není
jen pavouk v rohu tká své vlákna silná jako kůl
Prohlížím si ho zdá se mi divný
včera zde ještě nebyl přestávám být klidný
Je bachratý svým nadšením a zároveň ~~oči~~ i smálo
Neb koště letí zchladit jeho síť procházející
kárrou
pádající z paprsků nebe a sbírající pyl
šťastného žití
Přestávám si věřit. Začíná hra na četníky
Vysílám svědky mnoho jich tu není
Vypínač se pustil do hlasitého křiků
Zárovenka zas a díky odmítá
když chladne tak nesmím se jí ptát
Postel leží nějak divně rozkročena
Čeká na mne jak na souseda moje vlastní žena.
Stál mi kýve na pozdrav
Prý neslyšel zde řádnou z pravd
Prý já jsem podezřelý
Jak jen jsem podezřelý
Jak jen jsem moh zapomět v tom shonu a vření
V tom mříž se ale odmyká
dozorčí vešel: mám přestat si už hrát

Procházka pod vězeňskou věží
skončí chladným dotykem mých okovaných dveří

Ještě rok
Ještě měsíc
Ještě týden
Ještě....
...UŽ zítra

MLAĐASI

Dve červené svetielka zmysli v sákrutě i so zbytkom cestujících, zveľa internátních navrátilcov.

"Majk, nevieš, kde je tu tá krčma?"

"Ľaško povedať, ale keďže sme na slovenské zemy, tak isto i pri kostole. A tento usrel som jeho vešu. Tak teda ideme!"

Dve slabo pod svojim nákladom nahrbené postavičky vykročili do letnej noci, ako prví kresťania za krížom.

"Poviem ti, že slovač to dobre vymyslela. Kostoly sú vysoké krčmy zas nízke. Oboje dáva ľudu určitú dôševnú utěchu, takže dšl šľachtí prostriedky." laboroval Juro. "Pocívaš ma vobec?"

"Mašo, ja radšej čujem hlas národa, ten je zrozumiteľnejší, čuješ!?" Pět barškov od kostolnej ohraďy sa ozýval z prizemného domčka spev. Svetlo pod cedulkou pohostinstva bilo do očí. Tak a sme tu. Poznámenal Majk. Uzďy zhodili pod prázdny vešial, ktorý aj tak držal iba silou vole, nieto aby ešte niekto naň vešal kabáty. Čiašnička, alebo obsluha, čert vie ako by sa dala nazvať táto osoba, strela ~~stol~~.stol. Pozrela na oboch v maskáčoch. "Čo to budú chlapi. Pivečko?" "Jak nám dáte, dve by sme aj zobrali" s veľkým úšmevom poznámenal Majk.

"Juro, tamí idš asi tiež na potlach. Zbehní sa opýtať. "Času dost, vyčkáme." Ležerně sa oprel o stoličku. A ináč, ráno šš tiež spojky.

"Nech sa páči. Dve piva. Tri šesťdesiat, ďakujeme.

"Ty Majk tvoj brácho ešte vandruje, nějak ho už nestratávám." "Veru pchpče, dopadlo. Raz se siesiac na bádu a zpět. Nějaké problémy, či čo. Chápeš, dieť Práve včera sme ho zpoznaali. Vlastne, on ma začal vodiť von. Odchlípel si z piva, sledujác dym z Jurovej cigarety. "To som mal deväť, či dšesť rokov."

Proste prvé zima prázdniny, ktoré školsk jak-tak
vaimá. Uprosil našich, aby ho pustili za starým
Džinom na Moravu. Najprv nechceli ani počuť, no
nakonec ho pustili, ale iba ak zobere aj mňa.
Moc sa mu nechcelo, ale čo saľ robiť? Volanie
dialok je silnejšie. Človeče, to bol pocit. NO-
vučičké lyžiarky na nohách. Na plecía mi brato
dal gitaru a dávaj kričom cez mesto. Ľudia sa l en
tak obzerali. A ja som v myšlienkách skladal sloh
o prázdninách. Na stanici už čakal Fred. Človeče
to bola paráda! Na fšetko hádam nikdy nezabudnám.
Zober ešte po pive, ja si zbehnám na zéchoď."
"No, aby som povedal" spustil hneď po návratě,
dajúc si poriadny hlt piva. V vo vlaku chlapci
hráli na gitarách. Zvačša piesne, čo som poznal
aj z platní, ale takto znali úplne inšé. Ved
to poznáš aj sám. Keď kolkokrát počuješ iba kle-
pot kolies a melodiú si musíš domýšľat. Proste
paráda. Tma nás zastihla až na Džinovej chajde.
Večer chlapci debatovali a mne zostávalo vzhla-
dom na vek iba počúvať. Aj tak zaujímavejšie
se mi zdali vtedy placka na stenách. Ani neviem
ako a už na aj budili, že je ráno a treba ísť
ďalej. Lyžiarky som obával ešte teplé. Na noc
ďalej sme ich dali do trúby, aby sa preschli.
Trochu tlačili. To som ešte netušil, jak budem
skrz to tlačili pä pár lilometroch plakať. Veľa
jak malé decko. Zasiali sa. "Nazdar kámoši. Kam
ídete?" "Pračo?" vyhrkli obaja na chlapíka, zjav-
ně staršieho a pravdepodobne plnšieho žlkastého
moku. "Len tak. Či nejdete náhodou na potlach.
Veite čo je to vlastne potlach? Ja som spojka.
A vy ste kďo?"
"Nuž, je to moc otázok nazaz, ale skúsime odpo-
vedat, pán spojka. Nuž, keď nás zavedes aj na
potlach, pojdeme. Sme trampí a tu je pozvánka,"
ukončil Juro svoj dobromyselný prejav, vytahujúc
pozvánku zo žebradla.

"No dobre, dobre. Pozvánok máme ešte dost. A, že vy ste trampí, vandráci? My sme trampí!" Ukázal očima ku svojmu stolu. Ste ešte cucáci. Čo už ste vy len mohli prežiť na čunároch? Vy ste u nás na potlachu prvý raz, že? To vandrákov ešte len spoznáваме. Tšššš sa! Holábríadkovia. Tak za pol hodiny idšte hore. Ja sa len divím tomu našemu Šerifovi. Dostal keď odchádzal. Juro bokom pozrel do pohára. "Majk, já si myslím..." To už Majk zasával šidličku podstet. "Máš pravdu nemá to cenu."

Juro už čakal vonku so skríženými rukami: Pravá strana je plná. To je obľúbená hra, keď nevedia kam ísť. Nemo buchol do ruky. Vypadol kameňok. "Tak teda v pravo. No, odpoviem ti to. Vtedy som to ~~prameňkal~~, o čom o zisnách prázdninách nepísal. ~~Májak~~ som to prameňkal. Do školy som sa dostal až po dvoch týždňoch. To vieš. Omrzané prsty sú pred sa len čolestivés, a na patách sa nedá stále chodiť.

Mohl to byť docela dobrý potlech. Dve postavičky zašobčili na poľnú cestu kde ich čakalim mesiacom sfarbené kvety a prach.

WGBI

Každý je jiný

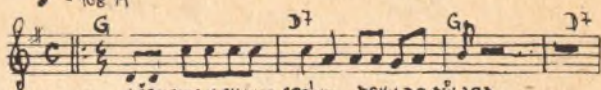
Každý někam jde
tvář veselá, starostí sevřená,
smutky hněvem či lhostejností.
Spěchá nebo váhavě kráčí,
jde procházkou...
Každý je jiný,
tší se, oběvá, utíká...
Tašku v ruce, na zádech
či s rukama v kapse...
Každý někam jde
s očima otevřenými
anebo zalepen
Ustaví se nebo nevšimavě kráčí.
Každý je jiný

ON THE ROAD

HUDBA + TEXT: WABI DANĚK

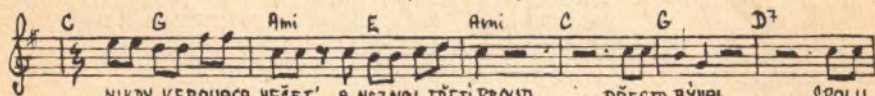
$\text{♩} = 108 \text{ M}$

VŠYCKY U SILNICE STÁVAL, DEKU DO PŮL ZAD.

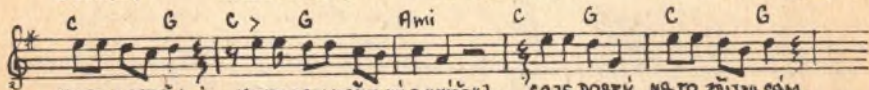
AŽ SI MÁVAL, JAK SI MÁVAL, NECHTĚLU HO BRÁT.

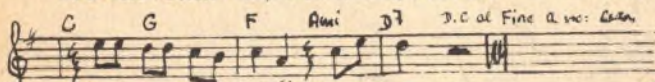
NIKDY KEROUACA NEČET' A NEZNAL TŘETÍ PROUD, PŘESTO BÝVAL SPOLU

S DEANEM KAŽDEJ VÍKEND ON THE ROAD. TAK MI ŘEKNI,

NA CO VLASTNĚ MÁM MOUPROSTI VYČETNÝ ZKNÍZEK? CO JE DOBRÝ, NA TO TĚJTO SÁM,

CO JE ŠPATNÝ, ZA TÍM KRÍŽEK UČELAM.

TOHLE NA CESTĚ MI ŘÍKAL -
JÁ HO KDYSI VZAL
POTOM ZAVOLAL JEN-DIKY,
A JÁ FRČEL DÁL.
OD TĚCH DOB JSEM VŠYCKY
HLÍDAL,
AŽ KAMKOLIV JSEM JEL
NESTOJÍ-LI U PATNIKU
SE SVOU VÍROU DEAN A SAL

VŠYCKY U SILNICE STÁVAL,
VLASY DO PŮL ZAD.
AŽ SI MÁVAL, JAK SI MÁVAL,
NECHTĚLI HO BRÁT
NIKDY KEROUACA NEČET'
A NEZNAL TŘETÍ PROUD,
PŘESTO BÝVAL SPOLU S DEANEM
KAŽDEJ VÍKEND - ON THE ROAD

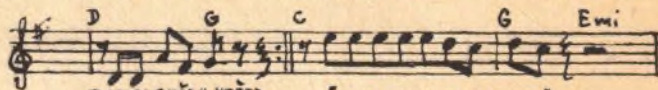
Kromy.

J = 75

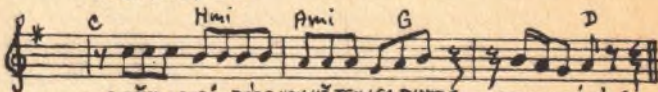
*Radě Daněš
text i hudba*

DÝMEM VÝFUKOVÝM ZAMOŘENÝ SVĚT, UPROSTŘED ŽNŮRY VOZŮ
VÝLET RODINNÝ ZE DNEŠNÍ PRÁVE DNES, MÝ DĚTI CHCEJÍ VIDĚT

POMALOUČKU VPŘED- UŽ JSEM BYLS NIMA CHORO VĚDE
JAK VYPADÁ LES.

A DĚTI LOUDÍ - TATO KÝ UŽ TEN LES BUDE? CO PAK JÁ VÍM?

DÍVKA V INFORMACÍCH,
KDYŽ JSEM SE JÍ PTÁL KEKLA
„NĚKDE JISTĚ BUDE,
MUSÍTE JÍT DÁL.“
PRÝ SNAD NA HORAVĚ
NEBO U SEMIL
PODLE TAJNÝ SPRÁVY
JEŠTĚ HOSEK, LESA ZBYL.
PROČ MÍSTO LESA, HOZE DĚTI,
NECHTĚLY NAVŠTÍVIT TŘEBA
SKLÁDKU SMETÍ.
- TĚCH MÁME DOST.

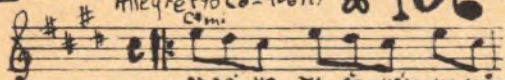
RÁNO AŽ SE SKONČÍ
TENHLE DIVNÝ SEN,
OBUJEM SI BOTY ŠLAPKY,
VYRAZÍME VEN.
PŮJDEM ZA NOSEM
A VÍM, ŽE JEŠTĚ DNES
NAJDEM SKLÁDKU SMETÍ,
ALE TAKY LES:
DĚTI SE BUDOU VRACET PLÁČKY -
ZAS NÁM HO VZALO KUB,
AUTO CIZÍ ZNAČKY.
- ZA ŠILINKY.

REC: HOLT DEVIZY JSOU DEVIZY
A NA MĚKKÉJ MOZEK,
ODJAKŽIVA PLATILA TVRDÁ VALUTA.

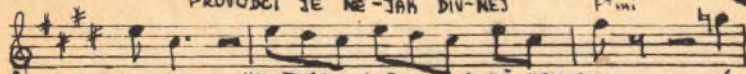

POSLEDNÍ VAGÓN

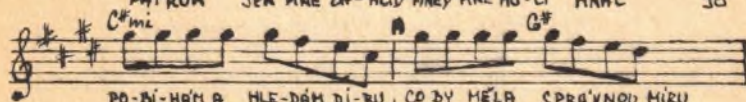
Allegretto (♩ = 106 H)

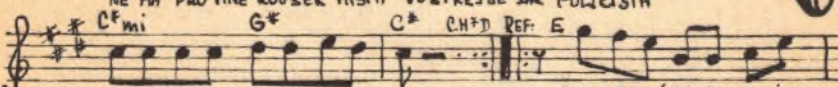
DO RÁ-NA TU ČE-KÁM NA SVŮJ
PRŮVODČÍ JE NE-JAK DIV-NÝ

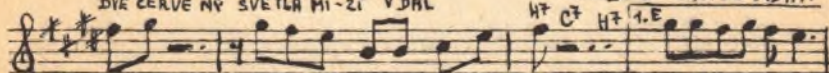
VA-GON KTE-ŘE BY MNE OP-SUD NĚ-KAM SVEZ
PATROM JEN MNE ZA-HLÍD HNED MNE HO-LÍ HNAL

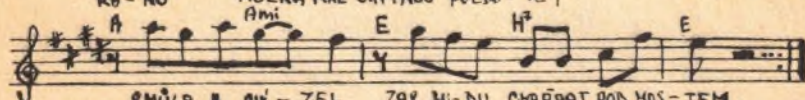
PO-BÍ-HÁM A HLE-DÁM DÍ-Ů, CO BY MĚLA SPRÁVNOU MÍRU
NE MÁ PÁD MNE KOUŠEK MÍST VOSTREJ JE JAK POLICEJSTA

DO KTE-RÝ BYCH NA TU CESTU VLEZ
DÝČ ČERVE NÝ SVĚTLA MI-ZÍ V DÁL

ZM-ZEL NE-CHAL MNE TU HEJH STA ROS-TEM,
RĚ-NO MOŽNÁ MNE CHYTNOU POLDO-VE,

SMOLA A ŠMÍ-ZEL ZÁBÍ-DU CHARČAT POD NOS-TEM

VA-GA-BOND A TULÁK STOJÍ V NÝM PASU PSAŇO VOD

MLÁDÍ A JE TO TU-TO - VĚ.

VAGABOND, JO TO SE LEHCE ŘEKNE.
VON MÁ CELÝ STÁTÝ PRO SEBE.
JEDNOU SE MU RUKA SMEKNE -
PUSTÍ SE A TIŠE HEKNE
A MĚ PRÍMEJ LÍSTEK DO NEBE.
KAMARÁDI S TÍM HLE NEJSOU FÓRY.
KOLEJE JSOU VOSTŘE BROUŠENÝ.
I KDPŽ NA MĚ HOLKY MÁVAJ -
VĚCHNI NÁM ZA PRAVDU DÁVAJ,
ŽE JSME KLUCI TĚŽE ZKOUŠENÝ.
POSLEDNÍ VAGÓN V DÁLÍ...

... A JE TO TUTOVĚ.

COB

OUTSIDER WALTZ

HUDBA / TEXT
WABI DANĚK

$\text{♩} = 108 \text{ H}$

G Hmi

DNES RÁNO, KDYŽ BILLO PŮL, PŘI PRAVIDELNÉ HYGIENĚ, —

Ami C Ami D G

POKLESLO HOMŔE I CENĚ, KDYŽ JSI ZAHNÍ SVŮJ ŽIV, UŽ NEJSI BO JSI BYVAL, TU TVÁŘ NESPRÁVÍ TI

Emi C G D REF: G

MÁŠ Ž, MARNĚ SE HOCHU KASÁČ UŽ NEJSI LEV A VELKÝ ŠEF. MÁŠ SVŮJ SVĚT A

Emi G E Ami D Ami

TEN SE TI HRŮTÍ, TO DÁVNO ZNÁM, JÁ PROŽIL TO SÁM. KRAČIS DÁL A CESTASE

D Ami Hmi D G Fmi A Fmi

HRŮTÍ, AŽ POTÁŠ NÁS NA NI TAK PŘÍDEJ SE K NÁM. MÁŠ SVŮJ SVĚT...

A F* Hmi E Hmi E Hmi

C*mi E A

..... TAK PŘÍDEJ SE K NÁM

JSI Z VOJNY JOMA ČTRNÁCT DNI
A NA RADNÍCI VELKÁ SLÁVA,
TO SETI HOLKA VDAVA,
COS JÍ DVA ROKY PSAL.
ULICÍ TÍŠE KROUŽÍ,
TEN BLBĚJ MOTIV Z LOHENGRINA,
NENÍ TA - BUDE JINÁ -
DOPIŠ SPAL A JDE SE DÁL.
MÁŠ SVŮJ SVĚT...

ZA SEBOU MÁŠ TŘICET LET
A ZEDTRA RÁNO TŘETÍ STÁNÍ
A NEMÁŠ ANI ZDÁNÍ,
JAK TO POTÁHNEŠ DÁL.
TEN KOMUS KDYSI HRÁVAL
SE ZNEMADÁNÍ NĚKAM ZTRATIL.
UŽ NEMÁŠ ČÍM BYS PLATIL,
TAK, ABYS VSTAL A ŠLAPAL DÁL.
MÁŠ SVŮJ SVĚT...

83.

(Lohengrin už promínul)

Wabi Daněk snad
promíne úst-
tratorovi zvrh-
lou předsta-
vi-
vost...

PLAČ

Ty mi hrávaš a ja musím ísť
spávať tam kde som tam padne list.
Na stopkách dní a dráhach vačníc tratí
keď padne chlad odlétajú vtáky.
Ten nepokoj táhne Ťa už ďalej
hrebeňom hor stále niekam vďiaľ,
ten nepokoj Tvojej duše mladšej
od rozprávok až po staré dľaň

Plač to je búrka nového zrodu
čo ráno víta prestarú zem.
Plač to je cesta od lásky k hrobu,
Plač to je rosa čo víta slnko,
giza nad novým zrodéním.
Usnev v tom všetkom je malé zrnko,
ktorým Ťa vďický odmením.

A starý vagon na stovkách tratí
kolíže lásky a hľadá smer,
Príde zas jar priletia vtáky
bez pasov sednú na našu zem.
Prinesú so sebou nové vrásky
čas otočí si kalendár
Na stopkách dní a v dráhach
tratí, zas nepokoj privedieš k hrám.

Plač to je búrka nového zrodu
čo ráno víta prestarú zem
Plač to je cesta k novému hrobu,
plač tvorí nový deň.

Bílý nemocniční vozík

Seděli jsme v trávě. Koušek od nás čouhal z křoví schovaný vozík. Bílý nemocniční vozík. Na jeho kolech se zachytily stopy bláta po včerejším dešti. Dnes už nepršelo. Pomalu se stmívalo na obloze se objevily první světla hvězd. Kamarádka jako čerstvá absolventka astronomického kursu, nám začala o nich vyprávět.

Najednou vyskočil plamínek. Někdo škrtl. Několik kousků březové kůry rychle vzplanulo. Do ohně padly další větvičky. V jedné ruce se objevila fakule - byl to ulomný kousek malého kládíku se zapáleným koncem, někdo jej podával kamarádce.

Sevěla jí pevně do dlaně. Když se snažila setřít několik slz, které jí vytryskly z očí objevily se další jako ze studánky. Otočila se k nám zády.

.....zapalují tento oheň ve jménu lásky...
.....zapalují tento oheň ve jménu krásy...
.....zapalují tento oheň ve jménu pravdy...
.....zapalují tento oheň ve jménu síly....

a života.....

Roztáhla bílý kapesník a ohořelou fakuli do něj pečlivě zabalila.

A pak...bílý nemocniční vozík. Poslední písnička pod otevřeným oknem. Její oči jako studánky.....

JE..?

Není to štěstí

vracet se se zelena
vyšperkovaného perlami umírajícího listí
vracet se ulicemi
smutnejše blátem podzimu
vracet se domů

Není to štěstí

vycházet z města
jakož špínu se marně snaží skrýt sních
vycházet do mlčící
bílé vznešenosti
nerušen ničím
vycházet někam

Není to štěstí

vracet se zmrzlej
zmrzlej že nemůžeš na kytice
ani skord namátnout
vracet se do tepla
kde jen vůně mraku ve vlasech
ti připomene co bylo

Není to štěstí vracet se k mami?

K A M A R Á D

Trochy smíchu
několik plánů do budoucna
možná ...
někdy ...
a kytara nesmí chybět
Jednou spolu pojedeme na řeku
bude nálada
a pak tě vezmu do skal
tak ahoj
po svátcích se ukaž
Už nepřišel
skály zdravím sám
a řeka?
dlouho na ni nepojedu
jen vzpomínám ...
přece to byl dobrý kamarád.

----- Black

Jsem sama se svou kytarou a vonícím lesem.
Hraji písně své nejmilejší a vzpomínám na krásné
časy prožité s tebou. Vždyť tvá píseň byla i
má a má zase tvá. Věřili jsme v pěkný život, ale
nedočkali se ho. S talem tě vidím jako tenkrát.
Pozor, ať se mě děre na tvář. Ten čaj, co jsi
mi ty vařil si teď ohřeji, ale budu ho pít sama.
Nejraději bych šla se tebou, ale dobrovolně se
tam špatně hledé cesta. Teď jdu ke mě tví i mí
kamarádi, ale opět budu s nimi jenom já. Se tvou
přikrývkou z kamene si položím lesní květy aby jsi
alespon trochu cítil tu vůni....snad se na mě
les nebude zlobit.

Při jednání s členy PS VB platí Zákon SNB §56.2.:
Při výkonu služby musí být členovi PS VB
zevně označeny a jsou veř. činiteli /Elutá
páska s modrými písmeny "PS VB" /
§56.3.

Člen PS VB se na požádání prokáže průkazem
člena PS VB. Z výše citované vyhlášky neplatí
pro PS VB "dřívu" podle §6a a platí tedy
tento §56 v plném rozsahu.

Osobní prohlídka - odnětí věcí

V souvislosti s ověřováním totožnosti často
probíhá kontrola věcí, které je vlastně osobní
prohlídkou. Za jakých okolností je lze vykonávat
uvedu dále ve spojitosti s prohl. domovní.
Před provedením prohlídky osob. věcí /či osob.
prohlídky/ musí přísl. či jiný ji vykonávající
orgán sdělit, jakou věc konkrétně hledá a z ja-
kého důvodu /tj. v jakém trestním řízení, o je-
kém přestupku, přečinu i trest. činu/. Jde-li
o řízení kvůli přestupku, přečinu má prohlíženého
nejprve vyzvat k vydání věcí, je-li výzva marná
teprve potom může následovat osobní prohlídka.
Orgány vykonávající prohlídku nemají právo na-
hlížet do jiných věcí, než předem označených jako
hledané a které s povahou přestupku /přečinu,
trest. činu/ nesouvisí. např. adresáře, tiskoviny,
poznámky/. O provedené prohlídce a jejím výsledku
/zabav. věcí/ se musí sepsat protokol, na zabe-
venou věc vydat potvrzení.

Trestní řád, § 82 - 85

§ 82.1. Domovní a osobní prohl. lze vykonat, je-li
důvodně podezření, že v bytě, či jiné místnosti
nebo prostoru k nim náležící je věc důležitá
pro trest. říz. nebo že se tam skrývá osoba podez-
řelá z trest. činu.
/trest. řízením se rozumí řízení, které má zjišťo-
vat, zda-li byl spáchán trestný čin nebo přečin
tedy nikoli přestupek/!!

- § 82.2.Osob. prohl. lze vykonat, je-li důvodné podezření, že někdo má u sebe věc důležitou pro trest. řízení.
- § 83.1.Nařídí dom. nebo osob. prohlídku je oprávněn předseda senátu, v příp. řízení prokurátor, vyšetřovatel nebo výhled. orgán potřebují předchozí souhlas prokurátora.
- § 83.3.Bez příkazu nebo souhlasu uvedeného v odst. 1. může vyšetřovatel nebo výhl. orgán nebo SNB vykonávat domovní nebo osobní prohlídku jen tehdy, jestliže příkazu nebo souhlasu předem dosáhnout nelze a věc nesnese odkladu a nebo jde o osobu přistiženou při činu... též v případech uvedených v § 82, odst. 3: U osoby zadržené... lze vykonávat osob. prohl. též je-li tu podezření, že má u sebe zbraň nebo jinou věc, jíž by mohla ohrozit život nebo zdraví vlastní nebo cizí.
- § 83.2.Nevykoná-li dom. nebo osob. prohlídku orgán, který ji nařídil, vykoná ji na jeho příkaz orgán SNB.
- § 84:Domovní nebo osobní prohl. lze vykonat jen po předchozím výsledku toho, u koho nebo na kom se má vykonat a to jen tehdy, jestliže se výsledkem nedosáhlo ani dobr. vydáním věcí, ani odstranování jiných důvodů, jež vedly k prohlídce. Předchozího výsledku není třeba, jestliže věc nesnese odkladu a výsledky nelze provést okamžitě.
- § 85.2.K výkonu prohl. je třeba přibrat osobu která není na věci zúčastněna. Orgán vykonávající prohl. se prokáže svým oprávněním, /k tomuto § ještě patří: V protokole o prohl. je třeba též uvést, zda byla dodržena ustanovení o předchozím výsledku a pís. příkazu a označit důvody, proč dodržena nebyla.

HUDEBNINY:

V rozhlese tvrdili, že deska z Porty by měla vyjít do porty 83! Odborníci tvrdí že je to nesmysl díky zdlouhavosti výroby našich obelů u nás.

Jako další číslo gramosedice Dostavník /po zatím posledních Smoleších/ mají vyjít desky Poutníků /Panenka a Pláč a smích/ a Nezmarů.

Vyšla kazeta Dostavník kde jsou moderní trampské písničky, které většinou nevyjdou na deskách.

Na cestu se vydal konečně pásek Sonotrap

Konečný obsah: 1 stopa Svojšice
2 " Folkové písničky Wabiho Ryval
3 " autora. Porty 82
4 " návštěva klubu na Petynce
Šuplík a Tábořový oheň

V poslední době je mezi trampy velký zájem o sněženice. Kamarádi z Plzně nám poslali informaci kde je možnost je sehnat, tak tedy

u nás prodej Dřevotver Znojmo
prodejny Zámečnická ulice 66902 Znojmo
Milíčková ulice 29 Praha 13000

Udané prodejny provozují i zásilkovou službu.
Sněženice by mohli být kvalitní neb se vyvážejí do Norska a Kanady.

POPIS: rám z rákosy /osi 300 x 470/mm výplet
podélné a příčné řemínky z arazu vzduch. mat. navzájem
snýtované. Bota se upíná vázáním/patní závěs
a řemínky/. Hmotnost páru 1,7 kg. cena za pár 165K

Inzerce - Inzerce - Inzerce - Inzerce- Inzerce-

Kamarádi z T.O. Ztracená řeka koupí tornu-tale
v jakémkoliv stavu. Adresa v redakci.

Mont shání na pronajmutí základnu pro letošní
tábor. Spěchá.

CO - KDE - JAK - CO - KDE - JAK - CO - KDE - JAK

Promočené boty, štěkání psích spřežení zprová-
zelo letošní Lopenickou aljašku pořádanou
T.O. Toulavá Androméda ve dnech 28.1. na Milulčině
vrchu.

Ti co dojeli pátý den měsíce hledu na Velký Lopeník
nebyli se sněhem sklemáni, přesto že týden
před tím vládlo teplo a obléva. Na poslední chvíli
Fajda ukázal vlídnou tvář a dal průchod zimní
pohodě. Ten den se tak konal totiž 4 ročník zimní-
ho táboření pořádaný T. O. Nezmaři z Hodonína-

Sněhuládu pod Cimburkem pro kamarády připravila
T. O. Zálesák.

Na památku kamaráda Fina z T. O. Vršavy uspořádala
osada Finky Memoriál. Běh - na běžkách v okolí kempu
Vršavy. Vyhrál Robin z Mupaředel.

Další ročník Podřevnického Vánočku proběhl v
Gottwaldově. Hrály Uhlák - Krok - T a V - Smolaři
- Pavučina - Bumerang. V programu vystoupila
vantomimická skupina Orglo.

Blanenská TO Luna dělala na svém kempu u Tří
Sarků Vítání jara s to 19. měsíce vran.

18. 3. byly ve Veselí nad Moravou vyhlášeny vý-
sledky 4. ročníku soutěže Zastav se na chvíli. V
programu večera byly přečteny vítězné práce
doplněné promítáním diapositivů z naší přírody
od Vladimíra Růžičky. Dále vystoupila Brněnská sku-
pina Ozvěna s cimbálovou muzikou Badošov.

Josefům v Hradištském oháčku hrála a zpívala
19. 3. Karabina.

Kamarád Doda uspořádal ve Valašské Bělé alezimu
spojenou s prohlížením kronik a fotografií.

Kamarádi z T. O. Wempíra dělají své tradiční vítání
jara ve dnech 26 - 27. 3. a to ve staré pískovně
za Baškou-Hodovnicí - škoda jen že to dělají po-
druhé po sobě na stejném fleku.

Kreslený humor kamarád Angličan z Jihlavy, obál-
ka Cvrček, písničky Humerista překládá Moní

Ahoj redakce M- M- C- K- ,